

Odlišné stanovisko sudcu Petra Straku

k výroku a odôvodneniu uznesenia č. k. III. ÚS 101/2022 z 24. februára 2022

1. Podľa § 67 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripájam k uzneseniu ústavného súdu č. k. III. ÚS 101/2022 z 24. februára 2022 odlišné stanovisko.

2. Podľa sťažostnej argumentácie sťažovateľky mal jej bývalý manžel bez jej súhlasu nakladať s jej súkromnou telefonickou a mailovou poštou, ktorú realizovala so svojou známou JUDr. [REDAKOVANÉ] prostredníctvom siete Whatsapp. Mal byť zneužitý systém ukladania správ, ku ktorému sa jej bývalý manžel vedel dostať.

3. JUDr. [REDAKOVANÉ] z tohto dôvodu podala trestné oznámenie, ku ktorému sa pripojila i sťažovateľka. Uznesením zo 6. marca 2020 bolo trestné oznámenie rozhodnutím vyšetrovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Vyšetrovateľ dospel k záveru, že konaním osôb, ku ktorým smeruje trestné oznámenie, neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu. Samostatne sťažovateľka a JUDr. [REDAKOVANÉ] podali proti uzneseniu vyšetrovateľa 18. marca 2020 sťažnosť. Okresná prokuratúra uznesením z 30. apríla 2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodné obe sťažnosti. Proti tomuto uzneseniu podala JUDr. [REDAKOVANÉ] ústavnú sťažnosť a nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 98/2021-62 z 29. júna 2021 bolo vyslovené, že uznesením okresnej prokuratúry z 30. apríla 2020 bolo porušené základné právo JUDr. [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s tým, že rozhodnutie okresnej prokuratúry sa zrušuje a vec sa jej vracia na ďalšie konanie.

4. Okresná prokuratúra následne na základe tohto nálezu opätovne ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obe sťažnosti zamietla. Odôvodnenie doplnila o citáciu nálezu ústavného súdu z 29. júna 2021 a doplnila právnu argumentáciu o tom, že zistené konanie nemožno posúdiť ako trestný čin. Pre zmenu tentokrát uvedené rozhodnutie napadla ústavnou sťažnosťou sťažovateľka, ktorú ústavný súd disentanovaným uznesením odmietol. Podľa väčšiny senátu je v neprospech sťažovateľky ústavnoprávnej relevancie stav, že sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť proti predchádzajúcemu rozhodnutiu prokuratúry. S uznesením o odmietnutí ústavnej sťažnosti sa nestotožňujem.

5. Ústavný súd predchádzajúcim nálezom nielen konštatoval porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k jednej z poškodených, ale aj **zrušil** rozhodnutie prokuratúry, a to **v celom rozsahu aj vo vzťahu k sťažovateľke**. Prípád poškodenej sťažovateľky nebol v dôsledku nálezu ústavného súdu tak stále skončený. Až novým rozhodnutím prokuratúry sa prípad sťažovateľky uzavrel s účinkami aj pre sťažovateľku.

6. S názorom väčšiny senátu o možnom obchádzaní § 124 zákona o ústavnom súde o dvojmesačnej lehote na podanie ústavnej sťažnosti sa nestotožňujem, pretože sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť v zákonnej dvojmesačnej lehote proti napadnutému rozhodnutiu prokuratúry, ktoré ju nevylučovalo z jeho právnych účinkov. Iná situácia by bola, ak by

ústavný súd svojím derogačným nálezom zrušil účinky prvého rozhodnutia prokuratúry len vo vzťahu k inej sťažovateľke JUDr. [REDACTED]; tento prípad to však v preskúmvanej veci nie je.

7. Nestotožňujem sa s názorom, že opačný výklad by bol akýmsi dobrodením v súvislosti s vyhovením ústavnej sťažnosti inej sťažovateľky. Ak platí, že ochrana pred ústavným súdom je výsledková, tak ústavný súd mal priznať ústavnoprávnu relevanciu ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti konečnému verdiktu orgánov činných v trestnom konaní, a tým nebolo prvé rozhodnutie prokuratúry, ale až druhé rozhodnutie prokuratúry s účinkami aj pre sťažovateľku.

8. Ústavný súd vykonáva svoju právomoc v zásade subsidiárne, a teda len ak nie je daná právomoc iného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy). Sťažovateľka nemala možnosť ochrany proti napadnutému rozhodnutiu prokuratúry pred žiadnym iným súdom ako ústavným súdom. Sťažovateľke sa tak nedostalo súdnej ochrany.

9. Účastník konania sa v dôsledku pestrosti procesných mechanizmov, akým je aj inštitút *beneficium cohaesionis* (právny princíp, podľa ktorého vydané rozhodnutie musí byť zmenené aj v prospech tej osoby, ktorá príslušný opravný prostriedok nepodala), môže ocitnúť opakovane pred rozhodovaním mocenskej autority. Napadnuté rozhodnutie je výsledkové rozhodnutie završujúce vybavenie trestného oznámenia. Aj v prípade prebratia odôvodnenia prvého rozhodnutia do druhého rozhodnutia prokuratúry ide o nové rozhodnutie. Nedostatok procesnej aktivity v skoršej časti konania sa sťažovateľke mohol zohľadniť len ako jedna z okolností prípadu, nie však ako absolútna prekážka domáhať sa súdnej ochrany.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
sudca